

Petr a Petrolina.

NAPSALA VLASTA PITTNEROVA.

I.
Takových květín jako u Pázdralů neměl nikdo v celé dědině.

Od jara do zimy květovaly v nevelké před okny zahrádce, za všemi okny nízké chalupy nic jiného, než jakoby obyvatel neměli jiného na práci, než se patlat s tím květím.

Z jara, v dobu kdy jinde teprve hlavicu zasívají, květovaly již v Pázdralově zahrádce jačmenníky, které si starý Pázdral rok co rok neležoval z lesů donést, když staré sazeničky vyhnuly v nezvyklé půdě.

Pak zamodraly se malé hrozničky modřence. Žlutly se petrklíce a rozkvětily bílé a žluté narcisky. Tu květoval již šeřík, jehož mohutné dva keře stály v rozích zahrádky. Kloube se přes plot a vůbec kolemjdoucí, by utrhli si ty jasné fialové kotonče, tak libě vonící.

Zastavil se kde kdo rád u té zahrádky. Někdo arci zabručel, že je škoda toho kusu země, věnovaného květinnám, že by se zde mohlo urodit dva pytle bramborů, které přece takový baráčnick jako Pázdral může lépe potřebovat, než to květovaté chamradí, kterého se nikdo nemají.

A leckterá panimáma, které se sic ty "kytečky" líbily, ale která by si nebyla dala s nimi tu práci, zase řekla, že chtějí-li mít u Pázdralů již něco veselého v zahrádce, že si mohou nasat mák, ten že květe dost a pak se může užít, nebo prodat.

Děti žebrávaly o kvítiky a dostaly tu a tam, ne však více, než jeden kvítek, jeden lístek vonného "mářího listu", jednu nitku bazalky či ysopu, levandule, neb satorky.

"Máte také hu vašejch zahrádky, pěstuje si doma," říkávali Pázdralovi, podávající malým žadatelům ten vonný dáreček.

"Ale kde pak hu nás," říkávaly děti, tak jak slyšely doma říkávat rodiče a Pázdralovi se tomu usmáli.

Nejkrásnější bývala Pázdralova zahrádka, když tam rozkvétaly karafiáty. Tu bylo cítit líbou hřebíčkovou vůni do půl dědiny a lidé chodící kolem plotu, říkali, že se ty karafiáty červeně, bíle, růžově a pestré na člověka zrovna smejí.

Bylo to pěstění květín a ta láska k nim u Pázdralů zrovna dědičná.

Ženy, které Pázdralové přivedli navyklé záhy květinám i té "neúspěšné" s nimi práci a nikdy nešly Pázdralova žena a deery do kostela bez kytičky. I v zimě, když ani v květináčích nic nekvětovalo, návaly spolu několik listků muškátu a rozmuškátu.

Bylo u Pázdralů k chalupě dvacet měr polí s kouskem louky a "tálek lesa, na čpku k panskému lesu zabíhajícímu, stálo dvanácte srnků, které poskytovaly rok co rok "vejce" na slání i trochu topení a slibovaly majitelům trámy k stavbě, či opravě chalupy, až bude potřeba.

"Je to málo, ale přece něco a člověk ví, že má svoje," říkali Pázdralové a ukazovali rádi na dvořečku pod klínou dva mohutné pařezy na štípání dříví a sekání roští, které také že pečlazejí z jejich lesíka, se chlubil. Nedbal, že se jim lidé smejí, že kdo ty stroje sázel, dávno již jej hlavan ebol a že který děda je třeba koupil jen tak pro roztahy říkal, že jsou z jejich lesejčky.

Ze těch dvanácte srnků v Pázdralově tátku pamatovali již i starší lidé v dědině, zvykli si říkat tím stromům trochu pro poskleb "apoštolové" a tak pozemnáha se ten příslovek přenesl na rodinu Pázdralovu a lidé říkali tam "u apoštolů".

Pázdralovi se tomu trochu smáli, trochu se zlobili, až tomu také zvykli a tak někdy, skádlili je kdo pro ty květiny v zahrádce a na oknech, poumálo se, že prý ja-

ko apoštolové musí mít květiny na oltář.

V čase, kdy o těch Pázdralových "apoštolích" a jejich květinách povídáme, květovaly v jejich chalupě takový pěkný kvítek, že mu nebylo v celé dědině rovnou.

Byla to dečka Pázdralových, mimo šestí hochů jedináčka, přiča starého otce a radost matčina.

Byla Petronila, či jak se jí po domáčku říkalo: Petrolina, dříve nejen hezká a zdravá, ale i tak hodná a pracovitá, že jí tetky a kmotry až matce záviděly.

Bylo opravdu ku podivu, že si rodiče jedináčku nerozmažili.

Pázdral dřvil jako jeho otec i děd, obdělával si pole s kravami, stačilo to u nich na živobytí, ale uložit nebylo lze ničeho, měl Pázdral k výplatě dva bratry a sestru, kterým dal po dvanácti desítkách, jak vždy vykládal. A jeho žena přinesla těch desítek jenom šest, jak si za léta ze služby zachovala.

Tak se hrdli s dluhem, na desítku velké široky a věru, že se již začínali chasníci po Petrolině ohlížet, když si mohli Pázdralovi říci, že mají tu svou chaloupku čistou.

Arci, sedu dětí je sedm dětí, devět krků potřebuje již něco obživu a trvalo to dosti dlouho, než dělaly více než dvojce tátovy a máminy ruce.

Ač se děti nebyly pracovatí a pracovaly od malička, přece někdy nakukoval nedostatek do oken a starosti hnizdily pod střechou jakoby se líly v těch nalepných u okapu útulích vlaštovek. Jen že neodletaly s vlaštovkami na zimu, ale právě v tomto ročním čase se ještě pevněji usazovaly a tížily hlavy rodiče.

Tři hochy v stáří před Petrolinou hleděti dáti Pázdralovi na službu, ač by je byli také doma potřebovali.

Starý "apoštol" uvažoval takto: "Budu-li mít hochy doma a po naší práci je pošlu na výdělek, není jisto, bude-li ten výdělek vždy po ruce a ve službě mají po celé rok obživu. Kdyby šli i v sezóně smou k lesu, zase je potrahaou ty hadry a co vydělajou snědí, lepší s mima na službu."

"Aspoň ve službě, nezvyknou tak kořalec jako na "lesích" mnila žena.

"A to máš, mámo, pravdu," říkával Pázdral.

On to kořalec v lesích přivyknul; neopl se sice nikdy, ale denně musel mít svou dávku té "šodě" i když nepracoval.

Žena mu jí přála, tak jako on popřál jí co se dalo. Vylehčil jí v práci, pracoval třeba při měsíčku, byl dřív, tahoum, hlinožroust.

Otop snesl se ženou, jak chodila za ním do lesa s obřadem, do nesla na krsně a on sám si vobor navánil na trakař, tolik roští, co jenom uvozil.

Brali lidé rádi Pázdralovy hochy do služby, že byli zvyklí práci a že byli poctiví. Jen na jeden vá musel jejich hospodáři oko zambotřit, že totiž zaskočily tu a tam ročním vyponoet. Ani večer po práci, kdy jind chasa jde na toukky.

Pázdralovi hochi šli vždy k rošičům. Doběhli na pole rozházet trávu, kterou otec za dne vyvoz, naučili ji na vřz, městili dvořek, vykdydali, popářali se v zahrádce, že šice se, svítli-li měsíče a oni mohli pracovat.

Roští z lesa donesené seskaly vždy samí, kousky vytvovali do hraníček, aby prohledy, naděhali řezanky, vytáhli matce ze strobů okovon vody, potřebovalali k prádlu do všech skopů a nekce, pro dobytek, do chlěva do kůle, ohlíbevali krávy a odstávecata, namazali vřz, popřavili co býlo.

Až lidé i ty hochy Pázdralovny záviděli.

Měl Pázdral zvyk, který v té rodině snad od nepaměti panoval,

že totiž dával děti křtít, jak sobe jména přinesly.

Tak byl nejstarší hoch křtěn Karel, druhý Antonín, třetí Prokop, dečku by byla chtěla máma mět po sobe Marjánku, ale tatík nedal a tak jí nechali říkat Petronila. Matka a později i dorůstající dečka se trochu mrzely na to jméno, které ostatní dečki slušelo, všecko. Po Petrolině byl tu Fabian, pak Ondřej a poslední k matčině radosti Josef, jak se její otec také jmenoval, kteréž jméno nechybí u nás na Horácku snad v žádné rodině.

Tři starší hochi sloužili u sedláků a krom výpomoci v práci, odváděli rodičům i brambory a len jak ku skrovnější peněžitě mzdě dostávali.

Rodiče seli tudíž více obili, Ermilů na prodej rok co rok prasátka, odstávecata od obou krav prodávali až vzrostla a tak se to živobytí vyloukalo. Bylo čím dál, čím lépe.

Libovali si, že nejstarší synek nebyl odvoden, byl trochu zakrnělý od těžké práce.

Uděláli si Pázdralovi pravidlem že dali hochy do služby jak tito měli trochu orat, sái i mlátit. Dávno si mezi sebou ujednali, že dají chaloupku dečki, u které že jim bude na výměnku k společnému obývání, stolu a přičimění, u klad stará těla stačí, asi nejlépe. A že bude Petrolina spůsobem tolik sourozencům, jako kdysi splácel Pázdral. On třem po dvanácti desítkách, ona šesti po šesti.

Ze se na chalupu s polí a tím tálkem lesa může dát člověk se čtyřmi stovkami a třeba i řemeslník, zdálo se Pázdralovým jako ujednání, ba měli ještě tajné sny, že jejich Petrolinu si oblíbí třeba i zámožnější synek ze živobytí, vždyť to byl jejich karafiátek, jejich mřížka.

Nepočítali, že budou asi ženičové a ještě více jejich přibuzní počítati, že oni, Pázdralovi, nejsson tak příliš staří, že mohou dlouho žiti a stát se neschopnými k práci, že tři mladší hochi také ještě tak emed z domu negdejdou a nejmladší Josef, který byl trochu hubatý, že pak asi v chalupě zůstaně. A tak se těšili všom a nejvíce té svojí zahradě.

Petrolina rozlívala po sobě útravky selským dečkám, které s ní samaradily a uslyšely, že za květy v sputi obžijou a marcipán. Na svatby pak prodávala rožmarín, které měla za okánky několik trsů, každým rokem vždy jeden odpruce zasazují, aby měla v zásobě, ledyby staré kováč zbynuly. Ani nepočítala, že tihne jí dvanáctý rok, že se kamarádky vydávají, že nejstarší bratr má "asout" obdvytí a i druhí dva že se již "stacují" jsouce z téže příčiny jako bratr propuštěni.

Petrolině bylo tak hezky u rodičů, žilo se jí dobře a klidně, pro radost měla ty svoje květiny, až matku někdy zabubáhla, že je ta holká s tím květím hoší blázňek než starý.

Kvůli Petrolině v těch květinách právě mládí a s ními, jeho radost.

II.

Byly právě karafiáty v plném květu a Petrolině nechtělo se v neděli odpoledne ani vyjít do dědičny mezi kamarádky, tak bylo uho na zahrádce v té ymí a jasu házev.

U sedla pod kosatem jablko a síle nekuladšan bratrovi kořili, podlížili ob chvilu na silnici, kde emobilé a jezдили lidé kolem.

Šli lidé do polí, zavolali na Petrolinu, co dělají rodiče a slyšele odpověd, že jsou v polích, potu smáli se na lezoucí dečce.

Petrolina netušila, že si lidé o ni povídaají, přistávacího náhled a přátel starých, aby se k ním dostal člověk se čtyřmi sty zlatými bretenec.

Ze to nepojde, říkal kde kdo.

"Chaloupka s polí a tím "lesejčkem" že by stála za to i to pracovitě, hodné děvče, ale — Nejaké "ale" ve všudy, leč u "apoštolů" že je to "ale s velkým A", říkali lidé.

A to proto: ti rodiče v jedné sednici, hubatý Josef za "železnou krávu" a ostatních pět bratrů, kte-

ří v případě nezaměstnanosti se mohou vždy táhnouti domů, majíce na sestru přece jen jakousi zást že ona dědila tu chalupu.

Petrolina na to nepomýšlela, jí sly ještě hlavou jenom písničky. Že to byly písničky o lásce, nebylo divu u mladého děvčete. —

Ještě že nemusila Petrolina zpívat o falešné lásce.

Nemohla se nějak ještě dostat k tomu zamilování, říkávala, že má ráda všecky chasníky, ale že jí ještě nenapadlo, aby si myslela, že jest pro ni jeden na světě.

Matka jí vždy nabádala ať s vdáváním nespěchá, že bude lépe až i Fabian a Ondřej odejdou na službu a pak, dodávala s povzdechem že vdá-li se ženská mladá, dočká se mnoha dětí.

Petrolina se tomu usmívala, přávala si vždy, aby měla nějaké sestry, že bylo by veselji než s hochy, ač tito nesměli se ohlížeti patřili-li ta která práce pro ně či nikoli. Až se lidé smávali, že ti mladí "apoštolové" leda jenom neperon a nešjou, jak je máma komanduje.

Petrolině se dnes do té věně karafiátů jaksi přibrála myšlenka, jak by to bylo hezké, kdyby se tak u plotu postavil chasník a zavolal na ni, aby mu podala kytečku nebo aspoň karafiát. —

A jako když si na něho ton myšlenkou zavolá, zastavil se opravdu u plotu hoch, pěkně urostlý a pěkně oblečený, černých ku fratyčích vlasů a černých hezkyých očí, sítkačí, ona šesti po šesti.

Byl přespolní. Sel touto dědinou sice již častěji, snad si také všimnul několikrátě té hezky u "apoštolů" zahrádky, ale děvče byl ještě neviděl.

A již zavolal směle a veselé: "A jákú ty karafiátka, dej mně taky nákej karafiátek do kytičky."

Petrolina zhlédla, zasmála se, odložila šití a postoupila ku květinovému záhonku, utrhla několik karafiátů, proutek ysopu, několik mářích listů, svázala dlouhou trávinou a přeběhla k plotu, podávala kytečku chasníkovi.

"Jsi skoupá, to je málo," řekl chasník.

"Dáváme, neprodáváme a eo se děvčí, musí bejt vhod," usmálo se děvče.

"A podíváme se, karafiátek je od tebe. Jak pak tě volajou?" Hoch se usmíval rty i očima a děvče.

"Ani nevím, kteréj vy jst," upejpala se Petrolina.

"No tohle mi tak hned někdo neřekne. Jákú, víš kde je nejlejn půl železný? Anebo kde je železnej rybník a potok? A snad víš, že majou ve mlýně pod železným synu! Co bys nevěděla, však nás znajou po horách," řekl chasník furiantsky.

"Slechávám o tom bohatým železnu, který hledá bohatou nevěstu," zasmála se Petronila jako hrd hlečka.

"Vle nevěstu, nežlivá bohatou. Ve nejlejn pod železným je všeho dost, ba hubaděl a já syn ze nelejma, však nám říkajou "železný mlýnár" třeba se Blázkujeme, nemůsim koukat hu nevěsty na puestenou, ale na to aby se mi líbila," bonosil se chasník.

"Dej vám Pánbůh k tomu štěstí," říkla Petronila a odešla od plotu.

"No postuj na kousek řas," vybízel mlýnár.

"A co by, Musím šit a vy, máre sven postu," říkla Petrolina a již sedělo zase pod jablko.

"Však se uvidíme," řekl chasník a zastavil kytičku za stinu šedého klobouku, odešel.

Šel do dědiny a Petrolina se zělilbou za ním hleděla.

Šla plně. Za chvíli přeběhlo několik deček a vyprávěly plným ústy, že se sbánil muzika.

Ze došel vzácný přespolní chasník, jediný syn ze nejlejn pod železným a ten že chce mět muziku, že dá hu muzikanty čtyř zlatých a že bude platit ještě zvláště každou písničku. Bylo v dědině muzikantů šest a žádávali při muzice tak na rychlo sehnat po zlatce za muzice. Arci zavdanou chasníci již dali i jen třeba chlěba se sýrem, či sádlem.

Holky se radovaly a počítaly, jak se chasníci složí na muziku,

Zasílatelům dobytka

Pro spolehlivé a poctivé obsloužení zasílejte váš dobytek firmě

INTER-STATE LIVE STOCK COMMISSION (Incorporated) CO.
v SOUTH OMAHA, - NEBR.

Jsme zařadění mezi získatelé nejvyšších cen a náš obchod byl zbudován jedině na zásluze. ZKUSTE NAS!!

R. L. REYNOLDS, prodáváč hov. dobytka
J. R. McPHAIL, prodáváč vep. dobytka
JIM DONOHUE, výpomocní prodáváč
GEO. ASHBURN, výpomocní prodáváč
PANI J. DONAHUE, v úřadovně.

V úřadovně jsme vždy brzo i pozdě.
Tel. v úřadovně (office tel.) South 378

"Rychotářů Honzůček řekl, že poprosi panimámu, aby husmažila muzikantům k večeri vejee, nuže, však mají dvaacet slepic a když bude muzika, vydělají při šeněn. Heroutovi hochi dají šest šestek, Jeronudj František padesát grejearů. Kovářův Jobeš čtyry šestky, huskládá se to. A my prej máme platit po čtyřáku, to dá každá," vykládala Mrázková Kačenka; nejveselejší děvče v celé dědině.

"To je radost," volaly ostatní holky a poskakovaly po trávníku pod jabloni.
"Nesešlepteje trávu, tatínek by hubačil," napomínala Petrolina, sije jako o závod, aby holky nepozorovaly jak se červená.

"My huž jdeme, pojd zrovna sebou, za chvílu budou vytrubovat před rychtou, že je muzika," vybízela Kačenka.

"Já nemůžu, naše jsou v polích, až příjdou, nemůžu nechat chalupu prázdnu," vmlouvala se Petrolina.

"Dej kliku pod vodkap, nebo kam ju dáváte a pojd," nutila Anička Kovářova.

"Až naše dojdou, ale pak sama nepjdu, příjdu některá pro mne," stále se omlouvala Petrolina.

"Však ty trefíš," smály se odcházející kamarádky, "za muzikou!"

Petrolina osaměla. Šití jí padalo z rukou, pojednou neměla na pílno, sbalila práci a rozběhla se k plotu, hledě do polí, zda se rodiče již vracejí. Nestopěhla jich, ale za to nekuladšimu bratra, hřebáčho Jobeše. Šel s kamarády odněkud z lesa, léčil na trávy.

"Jobeši," zavolala na bratra.

"No eo!" ozval se tento, byl dvanáctiletý, zakrnělý a klonil hlavu trochu na stranu.

"Běž za našejma, ať jdou dom," že bude muzika!"

"No tatínek s maminkou snad k muzice nepjdu?"

"To je pravda! Ale já chcu jít. Ale ne, nebož, to bych dostala, že pro naše vzkážuju, vš eo, já si pjdnu a ty zvoníš doma, ale nechoď pryč. A našejm říkni, že tu byly holky a že jsem šla."

"Co máš za to dáš?"

"Bože kluku to je s tebou křič. Já mám pár grejearů, prodala jsem vejee od své černé slepičky, čtyřák potřebuju na muziku, nemůžu ti dát nežlivá grejear."

"Dej mne grejear a vejee,"

"Ale když nemám, věerá tu byla vačkárka ze Zed'ara, prodala jsem za šestku a koupila jsem si niti, jehly a šněrovadlo, mám jako ráť těch pět grejearů a dnes černá vejee neměla."

"Tož mi je dej z mamincejch a můžš dát mamince až ti černá snese."

"Dostaly by jsme oba, maminka by řekla, začerujem. Já ti dnu to vejee zejtra, až černá snese."

"Dala bys až nie."

"Ale dátn, mám se ti zadužovat? A v neděli, budou-li maminka pít buchty, dám ti od svojí půl."

"Sliby-ehyby!"

"A ty kľuku, věil toho mám dost. A já si jdu a ty budeš doma. A jdu se oblíkat."

Petrolina dala Jobšovi štulec a vklouzla do síně i vyběhla na pldu, kde měla sváteční šaty.

Rychle se strojila. Oblékla se do modré kartonové sukne s červenými proužky, vzala černý klotový žvitek, načechrala si rukávy u kosiše, ovínilo kolem krku modré skleněné korálky, uvázala červený, pestré vzorkovaný řerounšek, na hlavu květovaný šátek, obula červené punčochy a černé kožené střevíce, na které se trochu lítostí zahleděla. Hubovalával matka, že se při muzikách potrahají střevíce, které se jí ze skrovného výnosu z prodaje drubeže nejtíže kupovaly.

(Pokračování.)

Richter's Anchor Pain-Expeller.
Předplatte na tento časopis vaším přátelům v Čechách.

Tajemný Ostrov!
Od Juluse Vernea.
Tento krásný román ve třech dílech a čítající 525 stránek posleme na kterémkoliv adrese ve Spojených Státech za **\$1.50.**
Adresujte ODVARKA BROS., Clarkson, Nebr.

Pomsta Pytláka.
"Věrní až do skonání",
Zklamáná závist!
Tři povídky v jedné knize od Karla Čechovky. — Posleme všechny tři povídky do kterékoli části Spojených Států vyplaceně za **35ct.**
ODVARKA BROS., Clarkson, Nebr.

Pastor König's Nerven Stärker.
Padoucnické zachvaty.
Golconda, Nev. duben 1912
Od té doby co jsem začal užívat Pastora König-a Nerve Tonic, nemel jsem žádné paroucnické zachvaty od jara roku 1911, a v červnu jsem opět mohl jít do práce. Děje se každý obávil mě dáti práci protože jsem měl zachvaty padoucnice každodenně po mnoho roku, a nyní přejí si všichni abych pro ne delal, neb vědi, že nyní jsem jich sproslen. Lék tento jest jistě poslan od Boha neb nemůžu jej dosti vynachváltit.
Walter Heard.
Záručně!
Guandview, Wash. srpen 1912
Méla jsem padoucnické zachvaty každé dva neb tři tydnů od 33 let, kterých mě lekári nemohli zbavit. Od té doby co však užívám Pastora König-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachváceva timto neduhem již po celé dva roky a také se cítím dobře. Působí při záručně.
Pani J. S. Griffin.
ZDARMA cenná kniha o různých nervových nemoci a vzorkova láhev leku na kterou koliv adresu. Chudí pacientů dostanou můj lek zdarma, který připravoval Rev. Father Koeng ve Fort Wayne, Ind., od roku 1876, a který avni připravuje.
KÖNIG MED. CO. CHICAGO, ILL.
62 W. Lake Street, publiké Dearborn.
Napřed v lékárnách za 1,00 láhev, 6 za \$5.00. Velká láhev \$1.75; 6 za 9.00.